

Gergely Ágnes

Zsoltárszonett

Ha csatazaj és nyavalyák lejárnak,
a csend határán is maradj velem.
Mert meglehet, csak én érzem határnak,
hadd senki-létem elfelejtenem.
Zsugorodom, ha tetszik vagy ha nem –
az együttérzés tett nélkül halott,
mint az a hitvány szó, hogy „megvagyok”.

Te tudsz egyedül bánni a csodával,
engem a hazárdjáték leterít.
A véletlen az álmaidra rávall,
maradék vágy lett az egykori hit,
hogy költőnek, nem vénnek vagyok itt,
s ha a halállal végképp letepersz,
marad a csoda, megmarad a vers.

82

Józsa Sarolta Réka

romantika 40

tulajdonképpen
nem lett tőled jobb
tulajdonképpen
így se egyszerű
de akartam rajzolni
egy szívet a busz
ablakára neked
tudod hideg volt
párás és kinek
mondhattam volna
el ha nem de

akkor zökkent egyet
a busz kátyúba
akadt a kerék
a fáradtság aszfalt
feketén gőzölög
ahogy végigöntik
a bőrödön a túl hosszú
napok előbb megköt
aztán idővel
felhasad felpattogzik
a kollagén a felszín
alatt elmállik
körüled az általános
alany kirajzolódik
rajtam üres lesznek
mint a külvárosi
utak és lyukas
ezt fogod csak
látni bennem egy
maradványemlék
egy szárnalmas
roncs hol voltam
egyszer nem voltam
sehol igazi népmesei
eset legalább tanulság
ha más nem az
legyen szóval
a lényeg hogy
hiába keresed aztán
találod meg Őt
– az anyák
folyton éhesek
s leginkább egy
dolgot esznek
a nőt

aznap este

aznap este az utcán
járt az Isten, a cipótalpa
levált, klaffogott, eső verte
aszfalt, járvány a rosszindulat,
átázott, és nem volt nála
apró, meghívtam az Istent
egy cigire, duzzadt esőcsepp
vágta meg a szálat, szívni
kellett, hát szívtuk erősen,
álltunk ő meg én, én meg
az Isten, felhúzott vállakkal
a kisbolt mellett, megkérdezte
miért, és én térdre estem az
első pocsolyába, ömlöttek
belőlem a szavak, rosszul
hegesztett bádogból
fröcskölő, szürke és savas,
elsüllyedt évekből
maradt, alulexponált
felvételek, nevetett
rajtam, foghíjas mosoly,
„nincs meg, hogy járt a tulajdon
fiam?” felhúzta a kapucniját,
eldobta a cigit, a szeme elsötétült,
nem nézett már rám, valamit
mondott, halkán köszönt,
s én sajnáltam az Istent,
három körte és egy fél doboz
után, tíz és fél tizenegy között.

kórtörténet

porckopás, hogyne,
a hajlongás teszi,
s az állandó savas érzet
a torokban nem reflux,
párnát növesztesz a derekad
köré, tükörbe nézni nem,
de magadon kitámasztani
kényelmesen tudsz, ödémás
lábszár és boka, cukor, mohóság,
a térdelés – kukoricán lisztért,
tejért és az ötajtós közép-
kategóriásért, az feszíti a tagjaid,
ne szépítsük, ez van, rosszul
lőtted be a céljaid, s már nem
zavar semmi zaj, se géppuska-
ropogás, kis esti betevő
népbutítás max hangerőn,
tekerd fel, hadd hallja
a szomszéd, az agyad hiába
védi magát, rád borul a lélek
csendje, dörrenő koporsófüdél,
nem fogsz kapni mást, ne félj,
csak amit megérdemeltél